

[Rager.]

valg, vil jeg heller ikke tro, at det ærede Medlem netop havde tænkt paa, at vi dør skulde beskæftige os med de første 6 Paragraffer i Lovforslaget, men der har nok været tænkt paa § 7: Spørgsmaalet om Dagblade.

Om denne Paragraf vil jeg gerne sige, at det forekommer mig heldigt, at man nu faar lovgivet paa dette Omraade. Hidtil har man gennem flere Aar levet paa et Cirkulære, der med en ganske vist tvivlsom Berettigelse har været udstedt af Ministeriet; jeg kan ikke se, at § 26 har givet Ret til dets Udstedelse. Det er udstedt den 2. Februar 1918 som Cirkulære Nr. 134, og det hed den Gang, at det var under de da herskende overordentlige Forhold, at man gav denne Dispensation. Saa gik det videre, efter at de overordentlige Forhold for længst var hørt op. Det er altsaa et Punkt, hvor der trænges til Orden i Sagerne, og det tilstræbes opnaaet ved Ministerens Lovforslag.

Det forekommer mig, at den sagkyndige Udredelse, det ærede Medlem Hr. Schrøder gav her, er en i høj Grad fyldestgørende Motivering for en Affattelse som den, den højtærede Minister har givet Bestemmelsen. Jeg kan dertil føje dette, hvorfor jeg ogsaa vil anbefale, at man bliver ved Ministerens Affattelse og ikke accepterer Landstingets Affattelse, at selv om Landstingets Affattelse i det nuværende Øjeblik kunde være tilstrækkelig, kan der forholdsvis hurtigt komme en Udvikling, som gør, at det enten ikke mere behøver at være, som det vil blive efter Landstingets Affattelse, eller at der maaske paa Grund af tekniske Forhold kunde trænges til en Udvidelse, og med den Dispensionsret, som bliver tilstaaet Ministeren i Lovforslagets oprindelige Affattelse, vil man være i Stand til at foretage den fornødne Ændring. Det forekommer mig derfor, at vi bør undgaa at faa det hele ind i stive Rammer, der maaske kun holder en kort Tid.

Alt beset tror jeg, det vil være rigtigt at acceptere den oprindelige af Ministeren foreslaaede Ordning; jeg mener, at Landstinget har været mindre heldigt med den Ændring, der er foretaget. Imidlertid skal Sagen overvejes i et Udvalg, og jeg erklærer mig villig til at gaa til en fordomsfri Overvejelse; men efter alt, hvad der foreligger, tror jeg ikke, jeg vil komme til at ændre den Anskuelse, at vi bør føre Lovforslaget tilbage til den af Socialministeren foreslaaede Form.

Socialministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og det radikale Parti for deres Tilslutning til Forslaget og beklager, at jeg ikke kan takke Oppositionens ærede Ordførere for deres foreløbige Holdning. Det er mig lidt forbavsende at se, at et Spørgsmaal som dette er i Stand til at dele saa nøje efter politiske Partirammer, men efterhaanden vænner man sig jo til at se meget i saa Henseende, og det glæder mig i hvert Fald, at Delingen er sket paa Dagbladene og ikke paa Acetylungassen.

Til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet vil jeg sige, at jeg nærer jo ogsaa det Haab, at det skal lykkes at bibeholde Mandagsudgaverne af Hovedstadsbladene, men hvis dette ikke skulde realiseres, skyldes det altsaa den Stilling, Venstre og det konservative Folkeparti indtager, og den er jeg jo ikke raadig over.

Endelig vil jeg blot sige til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at naar han er inde i rent juridiske Betragtninger, maa han være meget nøjeregnende med sit Citat. Han sagde, at man kunde jo diskutere, om Pressen var en Livsfornødenhed. Han lagde ikke Mærke til, at for at man skal kunne dispensere efter Fabriklovens § 26 b, skal Pressen være en daglig Livsfornødenhed; og det tror jeg, han vil indrømme mig, at det vil ingen gaa med til at indrømme.

Til den ærede Ordfører for Venstre, der med Hensyn til Spørgsmaalet om Dagbladenes Stilling sagde, at Ændringen i Landstinget er ret naturlig og fornuftig, vil jeg gerne sige — og disse Udtalelser gælder jo endnu mere den ærede konservative Ordfører, der var endnu skarpere i sin Opposition mod min Stilling og tilføjede, at han ikke kunde se, der kunde rettes nogen som helst Indvending mod Landstingsflertallets Affattelse —, at hvis den ærede Ordfører havde lagt Mærke til, at jeg var til Stede i Dag og havde haft Ordet, før den ærede Ordfører for Socialdemokratiet talte, vilde han kunnet høre, at der kunde rettes tre Indvendinger mod den.

Den ene var den mere formelle, indrømmer jeg, at der er ingen Grund til at ændre en Lov i Favør af nogle Mennesker længere, end disse Mennesker selv har anmodet om det.

Den anden er derimod mere reel, eller principiel. Det er Hensynet til Fabriklovens § 26. Fabriklovens § 26 har den Hovedbestemmelse, at i Virksomheder under Arbejds- og Fabriktilsynet skal alt Arbejde ophøre paa Folkekirkens Helligdage. Saa